

Sárdi Fülöp Marokkói Úszóigazolványa

Ez a marokkói úszóigazolványom.

Amikor már alakulóban volt a kormány Vichyben, kijött egy rendelkezés, hogy le kell szerelni a katonákat -- nyilván ez volt a megállapodás a németekkel [A vichyi rendszer Franciaország második világháborús összeomlása után létrejött francia bábállam az ország délnyugati részén, amelyet Németország 1942 novemberéig nem szállt meg. Székhelye Vichy volt, államfője Philippe Pétain. -- A szerk.]. Én nem szerelek le. Egyszer-kétszer elkaptak, bevittek, hogy leszereljek, de nem szerelek le. Lecsuktak, és ment a huzavona. A végén eljutottam egy palihoz, azt mondta nekem, hogy: "Nous avons perdu la guerre. C'est pas de ma faute a moi" [francia: 'Elvesztettük a háborút, de ez nem az én hibám']. És erre én mit válaszoltam: "La mienne encore moins que la vôtre, mon General" [francia: 'Az enyém még kevésbé, mint az öné, tábornok úr']. Erre aztán bepipult, hogy szemtelen is vagyok, és ordított, kiabált, aztán behívatott egy katonát, és azt mondta neki: "Faites vos mieux pour cet homme" [francia: 'Tegyen meg mindent, amit tud, ezért az emberért']. És kirúgott.

Ez mondta nekem, hogy most van egy marokkói hajó, amit visznek vissza, mert a marokkóiak nem gyarmat volt, hanem protektorátus, és a marokkóiak önkéntesek voltak, de azokat nem szerelték le, hanem visszavitték Marokkóba. Akar Marokkóba menni? Mondtam, igen. Egy órára rá már benn voltam a hajón, kaptam egy laissez-passer-t, hogy fölszállhatok a hajóra. Csupa marokkói, én voltam az egyetlen fehér ember ott. Casablancában egy kaszárnyába mentünk, és engem be is öltöztettek a II/21 nevű divízióba -- egy marokkói katonai alakulat volt --, hosszú sapka volt, és bugyogós nadrágot kaptam. Casablanca gyönyörű város. Kaptunk enni, el voltunk látva. Egy-két héten belül leszereltünk, meg is kaptam a leszerelési papirost. Kaptam pénzt is, ami nekem egy hónapra bőségesen elég volt. Az arab negyedben kibéreltem egy hónapos lakást. 1941 tavaszára volt. Akkor én írtam már haza, és post restante Casablancába kaptam a választ.

Leszereltem, és az uszodába mentem. És odajön hozzám az első alkalommal egy pasi, és mondja, hogy maga úszó? Hát látta a mozgásomon. És mondtam, hogy igen. Azt mondja, ma lesz edzés a

vízipólócsapatban, nem akarja megvárni? Egy kicsit nézzen körül. Mondom, de. A következő nap már kaptam igazolást, hogy én úszótag vagyok a vízipólóban -- fényképes igazolvány. Bekerültem a csapatba, és játszottam, és elég jól is ment. Jó erőben voltam, edzettem is egy kicsit magam. És akkor elvittek engem Rabatba a csapattal. Akkor ültem először életemben repülőn. A meccs után odajött hozzám egy gyógyszerész, egy magyar ember, aki kivándorolt, és kisült, hogy régi vízipólós volt a magyar régi-régi nagy csapatban, és a klubnak Casablancában a vezetőségi tagja volt. Azt mondta, hogy idefigyelj, te itten nagymenő vagy, de látom, hogy te nem vagy olyan nagyon jó, csak tekintélyed van, és a bíró nem mer lefújni téged. Ha vége lesz a háborúnak, és jönnek vissza az igazi jó játékosok, akkor te sehol sem leszel. Én javasolok neked valamit: hagyd abba a vízipólózást, és tanítsd a fiatalokat. Azt mondtam, hogy rendben van.

Közben volt egy munkaközvetítő iroda Casablancában, ahova én minden reggel bementem, hogy milyen munka van. És egyszer ide küldtek, egyszer oda küldtek. Közben voltam az edzésen, és akkor kezdtem foglalkozni a fiatalokkal. De ez három hét volt vagy négy hét, amíg ott voltam.